

Τα πρωτοφανή και το προφανές.

Του Θανάση Κ.

Αυτή τη στιγμή στην ευρύτερη περιοχή μας, την Ανατολική Μεσόγειο, συμβαίνουν **κοσμοϊστορικά** πράγματα, αληθινά **πρωτοφανή**...

Κι εμείς, εδώ, δυσκολευόμαστε να τα δούμε...

*Για πρώτη φορά δημιουργείται **στρατηγική συμμαχία** μεταξύ **Ισραήλ** και **Αραβικών χωρών**

Δεν είναι μόνο η πρόσφατη στρατηγική προσέγγιση Ισραήλ – Εμιράτων.

Δεν είναι μόνο η λίγο παλαιότερη στρατηγική προσέγγιση Ισραήλ-Ιορδανίας.

Δεν είναι μόνο η στενή, πλην «διακριτική», συνεργασία του Ισραήλ με την Αίγυπτο του Σίσι μετά το 2014.

Είναι ότι ολόκληρος σχεδόν ο Αραβικός κόσμος (πλην Κατάρ) προσεγγίζει ραγδαία το Ισραήλ και προσπαθεί να συνεργαστεί μαζί του για να αντιμετωπιστούν **δύο θανάσιμοι εχθροί** του στην περιοχή: της **Τουρκίας** του Ερντογάν και του **Ιράν**.

Η Ελλάδα **είχε προηγηθεί** σε αυτό. Το 2013 ο **Σαμαράς**, ως Πρωθυπουργός είχε επισκεφθεί το Ισραήλ και είχε εγκαινιάσει την στρατηγική σύγκλιση **Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ**.

Ο Γιώργος Παπανδρέου (καθ' υπόδειξιν του Άλεξ Ρόντου τότε) είχε προηγηθεί το 2011 κι είχε κι αυτός επισκεφτεί το Ισραήλ το 2010. Αλλά η επίσκεψη εκείνη ήταν στα πλαίσια «αναβάθμισης των **διμερών** σχέσεων» των δύο χωρών. Η ελληνική αντιπροσωπεία επισκέφθηκε τότε και τη Παλαιστινιακή Αρχή στη Ραμάλα και δεν υπήρξε καμία νύξη για στρατηγική συνεργασία των δύο χωρών, ούτε διανοήθηκε κανείς **να βάλει και την Κύπρο** στην «εξίσωση».

Αντίθετα όταν πήγε ο Σαμαράς στο Ισραήλ, αρνήθηκε να επισκεφτεί τη Ραμάλα (όπως συνηθιζόταν ως τότε), εξήγγειλε τον για τη συνεργασία των δύο χωρών, ενώ προώθησε και την πλήρη ένταξη της Κύπρου στον «άξονα»: **Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ!**

Η ελληνική διπλωματία δεν το είχε δει με πολύ καλό μάτι τότε: Προειδοποιούσε το Σαμαρά ότι οι Άραβες **«θα ενοχληθούν»** και θα κάνουν «αντίποινα» κατά της Ελλάδος.

Ο Σαμαράς τους απάντησε ότι σε λίγο οι Άραβες **θα προχωρούν μόνοι τους** σε στρατηγικές σχέσεις με το Ισραήλ και κάποιοι κολλημένοι στην Αθήνα ακόμα θα διστάζουν! Αποδείχθηκε προφητικός.

Τότε ούτε και οι Αμερικανοί (του Ομπάμα) είδαν με πολύ καλό μάτι τον «άξονα» Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ. Αλλά **δεν** αντέδρασαν έντονα. Ο Σαμαράς τους είπε διακριτικά, ότι αυτό που τότε δεν τους «πολυάρεσε» γιατί μπορούσε «να ενοχλήσει» την Τουρκία, σε λίγο θα το έβλεπαν ως **«απαραίτητο εργαλείο»** για την ασφάλεια ολόκληρης της περιοχής. Αποδείχθηκε και σε αυτό προφητικός...

*Για πρώτη φορά σήμερα η συντριπτική πλειονότητα των Αραβικών χωρών συσπειρώνονται σε μια **αντι-ισλαμιστική** βάση!

–Παλαιότερα είχαν συσπειρωθεί σε **εθνικοαπελευθερωτική** βάση (πριν 100 χρόνια) για να αποτινάξουν τον **Οθωμανικό** ζυγό, με την επανάσταση του Χουσεΐν αλ Χασεμί στην Αραβία (1916).

–Αργότερα, οι Άραβες συσπειρώθηκαν για να αποτινάξουν τη **δυτική αποικιοκρατία**. Των Βρετανών και των Γάλλων (και των αποτελεσμάτων της Συμφωνίας Σαΐκς-Πικό στη Μέση Ανατολή, ήδη από το 1916).

Αποκορύφωμα, ο Πόλεμος του 1956, όταν ο Νάσερ της Αιγύπτου **εθνικοποίησε την Διώρυγα του Σουέζ**, οι αγγλογάλλοι παρακίνησαν το Ισραήλ να επιτεθεί και να καταλάβει μέρος της Χερσονήσου του Σινά, η ΕΣΣΔ απείλησε τότε με παγκόσμια εμπλοκή και η Αμερική επενέβη, ταπείνωσε του Αγγλογάλλους και υποχρέωσε τους Ισραηλινούς να εκκενώσουν το Σινά (που επέστρεψε στην Αίγυπτο).

–Στη συνέχεια ο Αραβικός κόσμος συσπειρώνεται σε **εθνικιστική βάση εναντίον του Ισραήλ** και μόνο. Και παρέμεινε αυτή η **αντι-ισραηλινή** ενότητα για δεκαετίες.

Το 1978 η Αίγυπτος κάνει χωριστή Συμφωνία με το Ισραήλ (Κάμπ Ντέβιντ), παίρνει πίσω ολόκληρη τη Χερσόνησο του Σινά (που είχε ξανά-χάσει με Πόλεμο το 1967 και δεν κατάφερε να ανακτήσει με Πόλεμο το 1973) με μόνο «αντάλλαγμα» να αναγνωρίσει πλήρως το Ισραήλ. Τότε η Αίγυπτος κερδίζει τα χαμένα εδάφη της, αλλά **απομονώνεται** για αρκετά χρόνια από τα υπόλοιπα αραβικά κράτη...

Οι **ήττες** των Αράβων στους πολέμους κατά του Ισραήλ και η **διάσπαση του αντι-ισραηλινού** αραβικού μετώπου οδηγούν σε σταδιακό **μαρασμό** τα καθεστώτα της περιοχής. Ο αραβικός εθνικισμός παύει να συσπειρώνει – κι αρχίζει να **διχάζει**.

Το Σουνιτικό Ισλάμ αρχίζει να ξεσηκώνεται και να οργανώνεται. Οι επαναστάσεις των Σουνιτών φονταμενταλιστών γίνονται το 2010-11 – είναι η λεγόμενη **«Αραβική Άνοιξη»** που σαρώνει πολλά αραβικά καθεστώτα.

Τελικά **δεν** ήταν δημοκρατικές επαναστάσεις κατά «αυταρχικών καθεστώτων», όπως νόμιζαν οι δυτικές διπλωματίες!

Ήταν εξεγέρσεις που άνοιξαν το δρόμο στους **ισλαμιστές** και στηρίχθηκαν από την Τουρκία του Ερντογάν...

Η Τουρκία ως τότε ήταν ένα παραδοσιακά **κοσμικό** μουσουλμανικό κράτος που διατηρούσε πολύ καλές σχέσεις με το Ισραήλ, και ικανοποιητικές σχέσεις με τη Δύση. Μετά το 2004, ωστόσο, ο Ερντογάν κατάφερε να κερδίσει την εξουσία στην Τουρκία. Και σιγά-σιγά **άλλαξε** τον προσανατολισμό της: Προσέγγισε τους Ισλαμιστές την εξτρεμιστικής **«Μουσουλμανικής αδελφότητας»** και προσπάθησε να επωφεληθεί των Σουνιτικών Επαναστάσεων (της «Αραβικής Άνοιξης») για να διευρύνει την επιρροή του στον αραβικό κόσμο **μέσω του Ισλάμ** πλέον.

Όμως οι **κοσμικές δυνάμεις** των Αράβων ανασυγκροτήθηκαν και αντεπιτέθηκαν. Συγκρούστηκαν σκληρά με τους Ισλαμιστές και κατάφεραν (αλλού με το βοήθεια των Ρώσων, όπως στη Συρία, αλλού χωρίς βοήθεια, ή με τη διακριτική στήριξη των Ισραηλινών πλέον), να **ανατρέψουν** τις θέσεις των ισλαμιστών.

Στην Αίγυπτο επικράτησε ο στρατηγός Σίσι. Στα κράτη του Κόλπου άλλαξε η γραμμή διαδοχής της Δυναστείας των Σαούντ, όπου για πρώτη φορά επικράτησε ένας κλάδος της Οικογένειας που **δεν** είναι Ουαχαμιστές (φανατικοί μουσουλμάνοι) και άρχισε να υπόσχεται **μεταρρυθμίσεις**. Η Ιορδανία και τα Εμιράτα προχώρησαν σε στενότερες σχέσεις με το Ισραήλ. (Ειδικά τα κράτη του Κόλπου ανησυχούν και για τις βλέψεις του Ιράν, δίπλα τους.)

Όλος ο Αραβικός κόσμος άρχισε να συσπειρώνεται εναντίον της Τουρκίας. Οι Άραβες ανέκτησαν την εθνική τους ταυτότητα **μόλις πριν 100 χρόνια** αποτινάσσοντας των ζυγό των **Οθωμανών**. Το τελευταίο πράγμα που θέλουν είναι να... ξαναμπούν – έστω και με ηπιότερο τρόπο – σε μια **νέο-Οθωμανική** επιρροή.

Η Τουρκία του Ερντογάν είναι σήμερα **ο μεγαλύτερος εχθρός** του Αραβικού εθνικισμού και ο **πιο θανάσιμος εχθρός** των κοσμικών καθεστώτων του Αραβικού κόσμου. Στη Λιβύη ήδη έχει στηθεί το σκηνικό της σύγκρουσης. Με μια Τουρκία, που όχι μόνο στηρίζει ανοιχτά τους ισλαμιστές, αλλά **έχει ανοιχθεί και σε πολλά μέτωπα**. Που **δεν** μπορεί να κρατήσει...

Αυτή η αντι-τουρκική συσπείρωση του Αράβων είναι **αληθινά πρωτοφανής**, τουλάχιστον για τα γεωπολιτικά δεδομένα των εξήντα τελευταίων ετών...

*Τρίτο «πρωτοφανές»: όλη αυτή η τεράστια συσπείρωση των Αράβων – που έχει ιστορικό βάθος και γεωπολιτική δυναμική πλέον – έρχεται να **συμμαχήσει με τη Γαλλία!**

Τη Γαλλία **δεν** την συμπαθούσαν οι Άραβες. Τη θεωρούσαν «παλαιά αποικιοκρατική δύναμη». Η Γαλλία είχε προσπαθήσει να ελέγξει τις περιοχές τους συμμαχώντας με τους Βρετανούς από την εποχή των Σάϊκς-Πικό, είχε διατηρήσει τον έλεγχο της Συρίας, της Αλγερίας κλπ. ενώ **συμμάχησε με το Ισραήλ** κατά των Αράβων το 1956 (και όχι μόνο...)

Ωστόσο σήμερα η Γαλλία είναι η **μόνη δυτική** δύναμη που μπορεί να στηρίξει τους Άραβες στρατιωτικά εναντίον της Τουρκίας (την ώρα που «προσφέρεται» και η Ρωσία, αλλά **δεν** θεωρείται «αξιόπιστος εταίρος»)..

Επί 222 χρόνια (από 1798 και την εκστρατεία του Ναπολέοντα στην Αίγυπτο) η Γαλλία προσπαθεί να συγκροτήσει τη δική της ηγεμονία στην νότια Μεσόγειο και τον Αραβικό κόσμο...

Δεν τα κατάφερε ο Ναπολέοντας, δεν τα κατάφερε ο ανιψιός του πενήντα χρόνια αργότερα, δεν τα κατάφεραν όλοι οι μεταγενέστεροι ηγέτες της Γαλλίας στη δεύτερη, Τρίτη και Τέταρτη Γαλλική Δημοκρατία. Τελικά δεν τα πολύ-κατάφερε ούτε ο ιδρυτής της Πέμπτης Γαλλικής Δημοκρατίας, ο **Κάρολος Ντε Γκώλ**

Κι έρχεται σήμερα η «**ευκαιρία**» να... «παρακαλούν» οι Άραβες μια δυτική χώρα να τους βοηθήσει να θεμελιώσουν τα κοσμικά καθεστώτα τους, κόντρα στην διαβρωτική πολιτική των **ισλαμιστών** «από τα μέσα» και στη επίσης διαβρωτική επιρροή – αλλά και τις επεκτατικές βλέψεις – της **Τουρκίας** «απ' έξω».

Για πρώτη φορά μια δυτική χώρα καλείται να ρισκάρει ελάχιστα, για να επιτύχει τα περισσότερα απ' όσα είχε ποτέ διανοηθεί!

Κι αυτή την ευκαιρία η Γαλλία **δεν** θα την αφήσει ανεκμετάλλευτη.

–Απέναντι σε μια Αμερική που **αποσύρεται** (ανεξαρτήτως ενοίκου στο Λευκό Οίκο – η απόσυρση των Αμερικής είχε αρχίσει **επί Ομπάμα!**)

–Απέναντι σε μια Ρωσία που **δεν** την εμπιστεύεται κανείς!

–Απέναντι σε μιαν Ενωμένη Ευρώπη, που **δεν** υπάρχει και δεν μπορεί (γεωπολιτικά).

Η Γαλλία όμως, **και υπάρχει** και μπορεί και θέλει. Και το κυριότερο: **τη συμφέρει!** Ανέλπιστα (μετά την «έκλειψη» και της Βρετανίας) και απόλυτα.

Και δεν διακινδυνεύει και τίποτε, αφού **και το Ισραήλ είναι «μέσα»!** Με τα μπούνια...

*Τελευταίο πρωτοφανές: Η ενότητα της... Ενωμένης Ευρώπης **δοκιμάζεται** σοβαρά πλέον. «Ρωγμές» υπήρξαν και το 2003, με το δεύτερο πόλεμο στον Κόλπο, όταν μια σειρά κυβερνήσεις της Ευρώπης συμμετείχαν στο πλευρό των Αμερικανών, ενώ άλλες, όπως η Γαλλική, αρνήθηκαν τότε με πείσμα να συμμετάσχουν.

Αλλά εκείνος ο «διχασμός» ήταν «**εισαγόμενος**» – κι αποδείχθηκε μόνο προσωρινός! Τον προκάλεσε ένα εγχείρημα μιας «ξένης» δύναμης, των ΗΠΑ. Σε ένα σημείο του κόσμου, το Ιράκ, «**εκτός βεληνεκούς**» της Ευρώπης τότε.

Σήμερα ο διχασμός προκύπτει **μέσα** στην ίδια την Ευρώπη και για **ζωτικά συμφέροντα** της Ευρώπης:

–Για το πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί μια χώρα – την Τουρκία – η οποία **αποσταθεροποιεί** ολόκληρη τη Μέση Ανατολή **δίπλα** στην Ευρώπη. Μεταξύ άλλων, απειλώντας ευθέως και δύο κράτη-μέλη της Ευρώπης!

–Για το αν θα αφήσουν οι Ευρωπαίοι αυτή τη χώρα να απειλεί με **στρατιές λαθρομεταναστών** εποίκων την ίδια την Ευρωπαϊκή ενδοχώρα.

–Για το αν οι Ευρωπαίοι θα σπεύσουν να υποστηρίξουν τα κοσμικά καθεστώτα του Αραβικού κόσμου, που είναι και «**φυσικοί σύμμαχοι**» της Δύσης, αφού αντιστέκονται στους ισλαμιστές.

–Και για το αν θα εμποδίσουν τη **διείσδυση των Ρωσίας**, η οποία άλλοτε βοηθά τους αντιπάλους του νέο-Οθωμανισμού κι άλλο υποστηρίζει τον Ερντογάν...

Αυτά είναι πλέον **υπαρξιακά διλήμματα** για το σύνολο της Ευρώπης, πολύ πιο κρίσιμα από τα... ηλεκτρικά αυτοκίνητα!

Και η Ευρώπη θα υπάρξει ως «ενωμένη» (ή θα... ψιλο-διαλυθεί), ανάλογα με το αν **αντιμετωπίσει αυτές τις προκλήσεις** (ή δεν τα καταφέρει...)

Για την ώρα η Γαλλία το τολμά! **Ευθέως**. Χωρίς να ρωτά κανένα.

(Ενίοτε σέρνει και τη Γερμανία, αλλά αυτό πια δεν είναι το καθοριστικό)

* Και μετά τα «πρωτοφανή», ερχόμαστε **στο ΠΡΟΦΑΝΕΣ**:

Όσον αφορά την Ελλάδα, έχουμε την τύχη να δημιουργείται ήδη απροσδόκητα γύρω μας, μια **πανίσχυρη συμμαχία εναντίον του εχθρού μας**.

Το προφανές είναι να **ενταχθούμε πλήρως** σε αυτήν!

Κι όχι βέβαια να αναρωτιόμαστε αν πρέπει... να πάμε να συνθηκολογήσουμε με τις φαντασιώσεις του παραληρηματικού Ερντογάν.

Η κυβέρνηση μάλλον άκουσε τις εκκλήσεις για **άμεση Αμυντική Συμφωνία με τη Γαλλία!** Ελπίζουμε να την υπογράψει πολύ σύντομα.

(Όπως ελπίζουμε να **μην την υπονομεύσουν** στο μεταξύ οι «σύμβουλοι» που κραυγάζουν ότι πρέπει, λέει, η Ελλάδα «να παραμείνει προσκολλημένη **στο άρμα της Γερμανίας**»!

Ποιο «**άρμα**», παιδιά;

Από άποψη εξωτερικής πολιτικής η Γερμανία δεν έχει «**άρμα**»...

Ούτε ηλεκτρικό πατίνι, δεν έχει!

Άντε στο καλό!

Πάρτε τα κουβαδάκια σας και **παίξτε παραπέρα...**)

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>